

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.773 van 4 maart 2004
in de zaak A. 98.797/XIV-1046.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 22 december 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 31 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 29 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 februari 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NAVASARTIAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 5 augustus 2000 en zich vluchteling verklaren op 7 augustus 2000; dat op 31 augustus 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist inzake beide verzoekende partijen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 november 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn, die als volgt luiden:

- Inzake de eerste verzoekende partij:

“Aan betrokkene werd op 21 september 2000 op zijn gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor zijn asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het commissariaat-generaal.

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, bevestigt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4, van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 31 augustus 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

- Inzake de tweede verzoekende partij:

“Aan betrokkene werd op 21 september 2000 op haar gekozen woonplaats een oproeping aangetekend verstuurd om de motieven voor haar asielaanvraag te komen toelichten of deze schriftelijk over te maken aan het commissariaat-generaal.

Op 11 oktober 2000 legt betrokkene voor het commissariaat-generaal een doktersattest neer waaruit echter niet blijkt dat betrokkene niet in staat was gunstig gevolg te geven aan de oproeping dd. 21 september 2000 om op 11 oktober 2000 haar asielmotieven voor het commissariaat-generaal uiteen te zetten. Volgens de verklaring van de behandelende geneesheer was betrokkene wel degelijk in staat haar asielaanvraag te komen toelichten op het commissariaat-generaal;

Aangezien betrokkene zonder geldige reden binnen de maand na de verzending ervan geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, bevestigt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 52, par. 2, al. 4 van de Vreemdelingenwet, de weigering van verblijf besloten door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 31 augustus 2000.

De commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 52, § 2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Machtsmisbruik.

Dat de bestreden beslissingen, welke aan verzoekers werden betekend, aangetast zijn door machtsmisbruik en de artikelen 52, § 2, 4/ en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging schenden, wanneer deze stellen dat verzoekers, zonder geldige reden, binnen de maand geen gevolg hebben gegeven aan de oproeping en wanneer deze het door verzoekers aan het commissariaat-generaal toegezonden medisch attest, als gevolg van een verklaring van de behandelende geneesheer, naast zich neerlegt.

Dat op 21 september 2000 verzoekers, in gevolge indiening op 5 september 2000 van een dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, door deze uitgenodigd werden voor een mondeling verhoor.

Dat verzoekers ingevolge de gynaecologische problemen van verzoekster, niet op het verhoor dd. 4 oktober 2000 aanwezig konden zijn.

Dat, via een aangetekend schrijven dd. 10 oktober 2000, verzoekers raadsman aan het commissariaat-generaal het originele medisch getuigschrift, waaruit blijkt dat verzoekster wegens gynaecologische problemen niet in staat was een gunstig gevolg te geven aan de oproeping dd. 20.09.2000, liet worden (cf. stuk 2).

Dat, door het toezenden van dit medisch attest naar verweerder, verzoekers hun wens geuit hadden gehoord te worden omtrent hun asielaanvraag, doch door verzoeksters ziekte verkeerde zij in de onmogelijkheid de uitnodiging dd. 20.09.2000 van het commissariaat-generaal te beantwoorden.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen, welke ten aanzien van verzoekers werd genomen, stelt dat verzoekers zonder geldige reden binnen de maand geen gevolg hebben gegeven aan de oproeping en dat volgens de verklaring van de behandelende geneesheer verzoekster wel degelijk in staat was haar asielaanvraag te komen toelichten op het commissariaat-generaal.

Dat verweerder zijn macht misbruikte door het medische attest - als bewijs van overmacht - naast zich neer te leggen door een eenvoudige verwijzing naar een verklaring van de behandelende geneesheer.

Dat verzoekers dienaangaande in eerste instantie opmerken dat deze verklaring van de behandelende geneesheer - waarnaar de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, verwijst - niet terug te vinden is in het administratief dossier van verzoekers. Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden worden doordat de waarachtigheid en de objectiviteit ervan door verzoekers niet kunnen nagegaan worden.

Dat voorts verzoekers, aangaande het medisch attest, opmerken dat verweerder onzorgvuldig het attest, welke verzoekers hem lieten worden als bewijs van overmacht, heeft behandeld.

Dat immers het medisch attest duidelijk stelt dat verzoekster niet in staat was gunstig gevolg te geven aan de oproeping dd. 21 september 2000 om op 4 oktober 2000 haar asielmotieven voor het commissariaat-generaal uiteen te zetten. Dat verweerder met deze onmogelijkheid van verzoekster, om op het commissariaat-generaal dd. 4 oktober 2000 aanwezig te zijn, geen rekening hield en derhalve niet zomaar kon beslissen met hen met hem door verzoekers toegezonden medisch attest geen rekening te houden en dit door een eenvoudige verwijzing naar een niet-controleerbare verklaring van de behandelende geneesheer.

Dat de bestreden beslissingen de motiveringsplicht schenden doordat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom met het medisch attest geen rekening wordt gehouden.

Dat verweerder onzorgvuldig te werk ging, de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoekers schendde, door het dossier van verzoekers af te handelen zonder rekening te houden met het medisch attest en zonder hen vooraf te horen, gezien zij dit te kennen had gegeven.

Dat verzoekers tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad van State dd. 31 juli 1998 (niet gepubliceerd) waarin de Raad van State stelde dat ‘... de commissaris-generaal, van zodra hij besliste verzoeker op te roepen om over te gaan tot een verhoor en eens verzoeker door het toezenden van een medisch getuigschrift zijn wens geuit had gehoord te worden, geen abstractie meer kon maken van een medisch getuigschrift waardoor de onmogelijkheid voor betrokkene om aanwezig te zijn op het verhoor vaststond; dat door verzoekers dossier af te handelen zonder hem te horen, de commissaris-generaal niet de nodige zorgvuldigheid bij de feitenvinding heeft betoond, hetgeen tot gevolg heeft dat de motieven waarop zijn advies en bijgevolg de beslissing steunt, niet in rechte aanvaardbaar zijn, ...’. (cf. stuk 3).”;

Overwegende dat artikel 62 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich op 4 oktober 2000 op het commissariaat-generaal dienden aan te melden voor verhoor; dat de raadsman van de verzoekende partijen in zijn schrijven van 10 oktober 2000 stelt dat de tweede verzoekende partij op 4 oktober 2000 gynaecologische problemen had, en om die reden niet op het voorziene verhoor aanwezig kon zijn, doch dat het medisch getuigschrift waarnaar wordt verwezen daaromtrent erg vaag blijft; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren, de schriftelijke weergave van het telefonisch gesprek tussen het commissariaat-generaal en de behandelende geneesheer wel degelijk terug te vinden is in het administratief dossier en dat de bestreden beslissing inzake de tweede verzoekende partij er zelfs uitdrukkelijk naar verwijst; dat daaruit blijkt dat de behandelende geneesheer het volgende heeft verklaard: “(...) Geen objectieve vaststelling van haar klachten kunnen doen. Zij was in staat naar Brussel te komen, naar (het commissariaat-generaal) voor verhoor. Ik herinner me niet dat zij gesproken heeft over verplaatsing naar Brussel”, zodat de tweede verzoekende partij zich niet op geldige wijze op overmacht kan beroepen; dat de gynaecologische problemen van de tweede verzoekende partij in casu geen geldige reden vormen voor de eerste verzoekende partij om niet aanwezig te zijn op het voorziene verhoor op het commissariaat-generaal, nu nergens uit blijkt dat zij vooraf pogingen heeft ondernomen om de commissaris-generaal in te lichten over de vermeende moeilijkheden van haar echtgenote als motief om niet te verschijnen op het verhoor; dat de verzoekende partijen derhalve niet aannemelijk maken dat artikel 52, § 2, 4/ van de Vreemdelingenwet is geschonden; dat zij evenmin aannemelijk maken dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden nu uit het voorgaande niet blijkt dat de

commissaris-generaal op onzorgvuldige wijze de relevante feiten heeft vastgesteld; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen alleen op tuchtzaken; dat zij derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat het middel in die mate niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.